

Toluca, 9 de març del 1965

Cal Cl. 1030 (11)
UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimat Pere: he vingut a la capital del meu Estat
- i ten, és clar - per tal d'obtenir la certificació dels estu-
dis de secundària del Raixu. He d'esperar dues hores i
les aprofito per escriure-us. Cal que contessi la vostra carta
del 26 de febrer, rebuda amb un injustificable retard. Grà-
cies per la vostra alegria, compartint la nostra, amb motiu
del meu de EL CIENTO. Ja hinc el cotxe des del divendres
anant no d'altre, (amb el majors he vingut a Toluca) i m'el-
va donar el ministre d'Educació Pública, el novell. lista Agus-
tín Yáñez, en una cerimònia al ministeri. Va ésser diver-
tísim: mai no he estat tan nerviós, patós, atrabancado
i enze. No vaig ensopegar-ne ni una, llevat de les conseqüents
ensopegades amb les catifes del despatx del secretari o amb els
cables dels micròfons. Va parlar el licenciado José Rogelio Alva-
rez (director de la Dina), en Valadés i el ministre, que em
deia "collega" perquè li semblava més fàcil que "Avelí Artís-Ge-
ner", i al final jo, embarrussat, amb el meu accent català
més conspicu que mai. Van filmar-nos i fotografiar-nos mil
vegades i el Yáñez i jo vam haver de repetir quatre! vegades
l'encaixada i subsegüent abraçada, per a altres tantes màquines de

retratar. Després, al pati, van fer-me donació de ^{Cal 10630(2)} les claus del cotxe (que ja no ha estat un R-8 1964 ^{Biblioteca d'Història Major} sinó un Major 1965 - dos mil pesos més, val), van tornar a fer fotos i vaig sortir de l'edifici, nerviós, a punt d'atropellar cristians i de topar amb cotxes ministerials.

Ha sortit la nota als diaris, al noticiero mexicano i a la televisió. Ho han donat per ràdio i m'estic fent famós com la Mungos de bella memòria. Rebo telegrames, m'emprenen pel carrer i em demanen contes diversos revistes. Com si a mi em sortissin els "contes"!

El Rafael Alvarez Pérez va aprofitar l'eufòria del desenllaç del concurs i ... va treure'm de l'Agència! Va dir-me que per impondicions d'alt personatge (el lic. Bernal, president d'Orange Crunk) es veia obligat a prescindir dels meus serveis car contractaven altra vegada el meu antecessor. Va oferir-me deu mil pesos com a indemnització i vaig refusar-lo perquè per llei me'n toquen 30.000. Vaig dir-li que no els volia i que, afortunadament, hi havia una llei federal del treball. Va treure'm, literalment, a empenyer. Ja he posat el plet i en Néstor de Buen assegura que està guanyat (sembla, Rosa, sembla!) Encara hauran d'afegir als 30,500 deu mil més de salaris caiguts i la participació d'utilitats de 1964.

Estic, doncs, en vacances forçades. Ara, de moment, em reuen molt bé: puc pintar - ja pinto, tanmateix - de casa a

l'exposició, que s'obre el 2 de maig. No us hi afegiu
massa: tot s'arranjaria. (Sembla!)

Gràcies per la doble carta (Rosa-Pere) que m'ha
fet feliç. De seguida que turti El Cuento (serà pels
volts del quinze) us l'enviaré, si no tot sencera almenys
les pàgines on hi sortirà jo i el conte.

Plego. La mesera toluquenyana em mira amb malys
ulls i la simfonola a tot volum em dispersa. Me'n vaig
al Palacio de Gobierno a donar-los pena.

Una abraçadíssima.

D'Eny

No m'esciu en Tasis. Què ha dit l'Oliver?